

V
N. 14672
e 2

867.

17672. v. N. e. 1.

br

✓

✓

✓

CELSISSIMI AC REVERENDISSIME

CAROL

DEI ET

APOSTOLICÆ SEDIS GRATIA

EPISCOPI

EXEMPTÆ CATHEDRALIS ECCLESIAE

LABACENSIS

S. R. I. PRINCIPIS

E COMITIBUS

AB HERBERSTEIN

SS. CC. RR. ET AP. MM.

Consiliarii actualis intimi &c.

EPISTOLA PASTORALIS

AD TOTVM

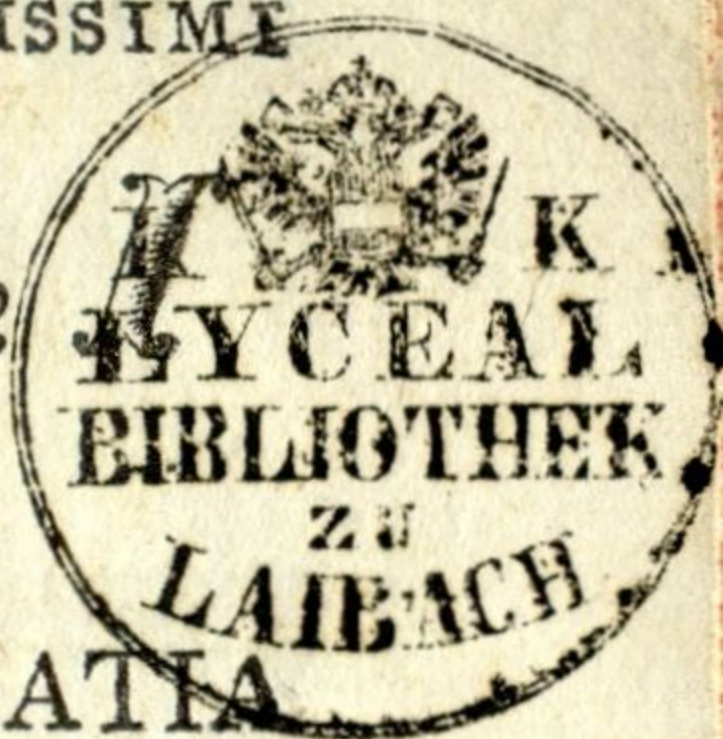
CLERUM TAM SÆCULAREM

QUAM REGULAREM

EIVSDEM ECCLESIAE.

Impensis MICHAELIS PROMBERGER.

M. DCC. LXXIII.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

MANUSCRIPTS

AND ARCHIVES

OF THE EAST ASIAN DEPARTMENT

UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

0300 35942

VENERABILIBUS FRATRIBUS

PAROCHIS, VICARIIS, CURATIS,

TOTIQUE CLERO

CAROLUS EPISCOPUS

Salutem & Benedictionem

*Pacem & charitatem cum fide, a Deo Pa-
tre & Domino Jesu Christo. Eph. 6. 23.*

Cum Deo Opt. Max. placuerit no-
bis licet indignis onus & regi-
men hujus *Dioecesis* imponere, in eo
omnem curam ac sollicitudinem impen-
dere debemus, ut gravissimum juxta ac
sanctissimum hoc Pastorale munus omni-
bus, quas Deus nobis suppeditabit, viri-
bus adimpleamus; eundem Deum enixe
rogantes, ut parcens peccatis nostris, no-
stramque infirmitatem adjuvans, tantum

luminis, gratiæque suæ largiatur, quo digne Deo in omnibus ambulantes tum verbo tum opere aliis præluceamus: ut fides nostra nunquam deficiat, spes nostra augetur, & ignis divini amoris semper in nobis ardeat; ut denique legem Domini diu noctuque meditantes bonis operibus abundemus, ne forte, cum aliis prædicamus, ipsi reprobi inveniamur.

Neminem Vestrum Venerabiles Fratres latet, quantum Episcopatus dignitas in Ecclesiastica Hierarchia præcellat, & quantum honoris ac reverentiæ sit ab aliis Sacerdotibus Episcopo tribuendum dicente S. Ignatio Martyre in epistola ad Smyrnæos n. 8. *Sine Episcopo nemo quidquam faciat eorum, quæ ad Ecclesiam spectant - - - Ubi comparuerit Episcopus, ibi & multitudo sit: quemadmodum ubi fuerit Christus Jesus, ibi catholica est Ecclesia & in epist, ad Philadelph. n. 3. Quotquot Dei, & Jesu Christi sunt, hi sunt cum Episcopo. & n. 4. Una est caro Domini nostri Jesu Christi-*

Christi, & unus Calix in unitatem sanguinis
ipsius: unum altare, sicut unus Episcopus cum
Presbyteris, & Diaconis conservis meis. Et
ante eum S. Clemens R. P. in epist. 1. ad
Corinthios n. 42. ostendit, quemadmo-
dum Christus est missus a Patre, & Apo-
stoli a Christo, ita & ab Apostolis fuisse
Episcopos Ecclesiæ præpositos. Propte-
rea ad nos potissimum ea spectant S. Pau-
li verba, quibus majores natu Ecclesiæ
Ephesinæ ita monebat Act. cap. XX. v. 28.
*Attendite vobis, & universo Gregi, in quo
vos Spiritus S. posuit Episcopos regere Ec-
clesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo;
& iterum quæ Timotheo scribebat epist.
I. cap. IV. v. 16. Attende tibi, & doctri-
næ: insta in illis. Hoc enim faciens; & te
ipsum salvum facies, & eos, qui te audiunt.*

Hæc sane omnia, aliaque id ge-
nus multa, quæ Epistolæ modus præter-
ire nos cogit, nobis in memoriam revo-
cant, non satis esse Episcopo, ut de pro-
priis moribus suis ad normam Evangeli-

cæ legis componendis sollicitus sit, sed ipsi sedulo, ac diligenter esse invigilandum, ut alii quoque, qui ejus Pastoralis curæ concrediti sunt, in via Domini ambulent, fidem puram, & immaculatam servantes, ejusque voluntatem in omnibus adimplentes. Pastoris est etiam cavere, ne a falsis Prophetis, qui veniunt in vestimentis ovium vera sanaque doctrina corrumpatur; sed ut universi Fideles id ipsum sapientes unum Magistrum nostrum, Jesum Christum sequantur; neque aliquis sit Pauli, alius Apollo, alius Cephæ, cum omnes simus Christi, neque Christus divisus sit. Tum demum Pastoris est, ut resecatis abusibus, pravisque consuetudinibus eliminatis præcepta Dominica, & quæ ab Ecclesia sapientissimæ constitutæ sunt Leges accurate observentur; ut omnes in via mandatorum currentes ad æternam vitam perveniamus.

Hæc tam magna sunt, nostrisque temporibus tam difficilia, ut qui ea serio per-

perpendat, totis artubus contremiscere debeat; Dei tamen gratia confisus, cui semper eterna laus, honor, & gloria, alacri animo arduum hoc Pastorale munus suscipimus; & quantum in nobis erit, etiam atque etiam curabimus, ne gratia Dei in nobis vacua sit; & ut Sanctæ Apostolicæ Romanæ Sedi, cujus obedientes filii sumus, ac demum piissimæ, religiosissimæque Imperatrici, ac Reginae nostræ, cui submissam, ac fidelem subjectionem debemus pro singularibus in nos collatis beneficiis, quo par est grati animi affectu respondeamus.

Sed ut hæc omnia rite, accurateque perficiantur, necesse est, ut curas, ac sollicitudines nostras cum iis partiamur, quos Dominus nobis in vinea ipsius excolenda cooperatores dedit. Ad vos ergo primo nostra convertitur attentio, qui in sortem Domini vocati, in cura animarum gerenda, in Verbi Divini prædicatione, in instructione tam parvulorum, quam

adulorum, in Poenitentium confessionibus audiendis, atque in aliis Sacramentis sancte administrandis adiutores nostri esse debetis. Vos Fratres carissimi in Spiritu pacis, & caritatis toto corde amplectimur, & per viscera misericordiae Jesu Christi Domini nostri rogamus, obsecramus, & si opus sit, etiam in Domino praecipimus, ut Vestram vocationem sequentes, gloriam Dei promovere, Ecclesiae splendorem, atque nitorem conservare, animasque Deo sacrari omni studio conemini. Serio, atque attente considerate, quale, quantumque munus vobis impositum sit, quod sine maxima caritate adimpleri non potest. Ac propterea Christus ipse curam pascendi agnos & oves non antea Petro dedit quam ex iterata ipsius confessione audivit, quod ipsum amaret, & quidem plusquam ceteri amaret. Jo. XXI. v. 15. & seq. Cujus amoris & caritatis jam prius inimitabile exemplum Christus in seipso proposuerat, cum seipsum dedit redemptionem

nem pro nobis, & pretiosissimum suum sanguinem fudit.

Hæc divina caritas si diffusa erit in cordibus vestris, fortes vos reddet non solum ad Apostolicos labores sustinendos, sed etiam ad gravia obstacula superanda, tentationesque vincendas, quæ cum unicuique Fidelium, tum maxime Pastoribus sæpius occurrere solent. Propterea nos monebat Apostolus Ephes. VI. v. II. *ut nos induamus armaturam Dei, ut possimus stare adversus insidias diaboli; quoniam non est nobis colluctatio adversus carnem & sanguinem: sed adversus Principes, & potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum contra spiritualia nequitie, in caelestibus:*

Arma vero, quibus contra hostes, pugnare debemus, non sunt carnalia, sed spiritualia, scientia videlicet, doctrina, pietas, patientia, fortitudo, mansuetudo, modestia, in primis autem prudentia, quam Christus simul cum Evangelica

simplicitate maximopore Apostolis com-
mendavit Matth. X. v. 16. dicens: *Estote*
ergo prudentes sicut serpentes, & simplices sicut
columbæ. Et Petrus iterum Apostolorum
princeps aliis Fidelibus inquit. 1. Petri
cap. IV. v. 7. *Estote prudentes, & vigila-*
te in orationibus. Maxime autem hac
prudentia opus est, ad tollendos, vel
præcavendos abusus, qui veluti totidem
vulpes vineam Domini demoliuntur.
Quocirca operam date, ne aliqui doctri-
nas falsas spargant, quæ fidem, aut mores
corrumpant, ne libros obscænos, aut quos-
cumque alios vetitos invehant; vel qui
anomatas, superstitionesque devotiones
contineant, eorumque loco pios, utiles-
que Fidelium manibus teri curetis. Ca-
vete ne contra Divina, vel Ecclesiastica
præcepta pravæ consuetudines irrepant;
neve ad dispensationes facilius obtinen-
das, præcipue in matrimonii impedimen-
tis illicita adhibeantur media; uno ver-
bo fatagite, ut abolitis, si qui sunt pra-

vis moribus, remotisque quoad fieri potest peccandi occasionibus Ecclesiastica disciplina facta tectaue utique fervetur.

In coercendis autem, puniendis-que sacrarum legum violatoribus a verbis durioribus parcite, sed in omni lenitate, & doctrina errantes instruite, ut interius illuminato mentis oculo non tantum ex timore poenæ, sed ex veritatis amore, caritatisque fervore toto corde ad Deum convertantur. Ita S. Paulus Timotheo suo præcipiebat Epist. 2. cap. 4. v. 2. & seq. *Prædica Verbum, inste opportune, importune: argue, obsecra, increpa in omni patientia, & doctrina; Et antea dixerat cap. 2. v. 24. Servum Domini debere mansuetum esse ad omnes, docibilem, patientem, cum modestia corripientem eos, qui resistunt veritati.* In primis autem personæ, temporis, loci, aliæque circumstantiæ pro correctionibus utiliter faciendis observandæ sunt; namque ipso quotidiano rerum usu edocemur, non impediri, aut

aut tolli, sed potius augeri mala, si imprudenter, & indiscrete, aut tempore minus opportuno correctiones fiant. Quod si Deus nostris peccatis iratus nostras correctiones atque admonitiones ea gratia corroborare nolit, quæ sola duritiam cordis emollit: easque propterea inutiles esse contingat, nihil aliud superest, nisi, ut fletibus, & precibus eum placare, nobisque, & illis, qui nostris correptionibus non commoventur, propitium reddere studeamus; quomodo sancta Monica filii sui Augustini conversionem lacrymis, & orationibus, magis quam increpationibus obtinuisse legitur. *Inter vestibulum & altare plorabunt Sacerdotes ministri Domini, & dicent: parce Domine, parce populo tuo.* Joel. cap. 2. v. 17. Neque vero in his aliisque muneris nostri partibus adimplendis timendum nobis erit ab offensionibus hominum, eorumque calumniis, & persecutionibus; *omnes enim,* inquit mox laudatus Apostolus Paulus 2. ad Timoth.

cap.

cap. 3. v. 12. qui pie volunt vivere in Christo Jesu persecutionem patientur: mali autem homines, & seductores proficient in pejus errantes, & in errorem mittentes. Memen-
tote promissionis Christi Domini Matth. V.
v. 11. Beati estis, cum maledixerint vobis,
& persecuti vos fuerint, & dixerint omne
malum adversus vos mentientes propter me.
Gaudete, & exultate, quoniam merces vestra
copiosa est in cælis. Quemadmodum infal-
libiles istæ promissiones Christi consola-
ri nos debent in omni tribulatione no-
stra, ita terrere nos debent, si nostro mu-
neri deficiamus, quæ sæpius in sacris lit-
teris repetuntur, nos scilicet pervigilare
debere, quasi rationem pro animabus alio-
rum reddituros. Hebr. cap. ult. v. 17. &
ore Prophetæ Ezechielis Dominus ipse
nobis minitatur, si speculatoris negligenti-
a quisque perierit, sanguinem ejus de
manu speculatoris se requisitum. E-
zech. XXXIII. v. 6.

Quam.

Quamobrem me continere non
possum, quin iterum atque iterum vos
orem, per viscera Jesu Christi, ut præter
morum innocentiam sanam, maximeque
necessariam doctrinam possideatis, ne
ignorantia, vel negligentia vestra aliquis
ex iis, qui vobis traditi sunt, in æternum
pereat: Terribilis est illa sententia nobis
per Oseam significata cap. IV. v. 6. *Con-*
ticuit populus meus, eo quod non habuerit
scientiam; quia tu scientiam repulisti, repel-
lam te, ne Sacerdotio fungaris mihi. Et S.
Paulus, ut ostenderet, non posse veros
esse animarum Pastores, qui doctrina ca-
rent, scribens Ephesiis dicebat cap. IV.
v. 11. quosdam esse datos Apostolos,
quosdam Prophetas, alios vero Evange-
listas, alios autem Pastores, & Doctores;
cum munere pascendi oves doctrinam
conjungens, non solum ergo vestra exem-
pla alios ad bonum trahant, sed scientia
vestra sit loquax; frequens Evangelii ex-
plicatio, fere numquam interruptæ Cate-
che-

cheticæ instructiones, & ad bonos mores cohortationes: fit sermo vester simplex, & Apostolicus; non obscurus, non verbis peregrinis, aut Stylo sublimiori, compositus, sed facilis captu, movens simul & terrenus, mansuetus & zelo fervens, non nimis clamorosus, nec nimis longus, ne scilicet fastidium procreet. Super omnia autem ineptas, anilesque fabulas devitate, & a quibusdam dubiis, vel plane commentitiis miraculis, atque historiis, quibus veritas nostræ Religionis non consolidatur, sed contaminatur, abstinete. Jesum Christum prædicate, & hunc crucifixum, & fructus reportabitis uberrimos rudes erudiendo, convincendo pervicaces, superbos deprimendo, vitia extirpando, omnesque diaboli insidias, artesque dolosas confundendo. Assidua Verbi Dei prædicatione deterrentur peccatores, eriguntur timidi, confirmantur boni, pietas augetur, promovetur gloria Dei, & animæ pretioso Christi sanguine redemptæ

ad

ad æternam beatitudinem perducuntur.
Videte, Fratres dilectissimi, quanta sit
Evangelii virtus, & quanta divinorum
eloquiorum utilitas.

Hujusmodi tamen tam utilis, tam-
que necessarius prædicationis verbi Dei
modus nullatenus obtineri poterit sine as-
sidua divinarum scripturarum lectione;
hinc optime perspiciatis, quanta sit viris
Ecclesiasticis hujus studii necessitas.

Illud propterea Timotheo suo
majorem in modum S. Paulus his verbis
commendabat, epist. 2. ad Timoth. cap. 3.
v. 14. & sequ. *Tu vero permane in iis,
quæ didicisti, & credita sunt tibi, sciens a quo
didiceris, & quia ab infantia sacras literas
nosti, quæ te possunt instruere ad salutem per
fidem, quæ est in Christo Jesu. Omnis enim
Scriptura divinitus inspirata utilis est ad do-
cendum, ad arguendum, ad corripiendum,
ad erudiendum in justitia: ut perfectus sit
homo Dei, ad omne opus bonum instructus.*
S. Scriptura debet esse nobis quasi quoti-
dianus

dianus cibus, quo ita saturemur, ut numquam inde fastidium, sed potius ejusdem fames semper enascatur. *Quam dulcia faucibus meis eloquia tua*, dicebat Psalmista regius Pf. CXVIII. *ψ. 103; Super meliori meo. Et iterum ψ. 105. Lucerna pedibus meis verbum tuum, & lumen semitis meis.* Divinarum litterarum lectio fuit a sanctis Patribus vel ipsis Laicis maximo-
pere commendata, quanto potiori jure hunc sacrum librum diurna, nocturna-
que manu versare tenentur viri Ecclesiastici, qui inde potissimum ea depromere debent, quæ ad suam, aliorumque instructionem pertinent? In his invenietis Religionis nostræ dogmata, in his morum regulas; in his exempla virtutum; in his Divinas promissiones, & minas; in his impiorum pœnas, & supplicia, bonorumque præmia, ac coronas. Nihil demum erit, quod ex hoc inexhausto fonte pro vestro ministerio hauriri non possit: Ut autem inoffenso pede eam percurra-

mus, non nostro privato Spiritui fidendum erit, sed in locis difficilioribus consulendi sunt Patres, & Interpretes nobiliores, imprimis autem Ecclesiæ Romanorumque Pontificum oracula, a quibus sine magno piaculo vel transversum unguem recedi non potest.

Et quod hætenus dictum est de Verbi Dei prædicatione, ac de fontibus, quos debet unusquisque consulere, idem etiam servari debet in catechesibus, quibus parvuli, & rudes Christianæ Religionis præcipua dogmata edocentur; quæ assiduæ esse debent, brevibusque interrogationibus, & responsionibus intermixtæ, perspicuis & opportunis, quam maxime fieri potest, Verbis expositæ; quomodo Apostolus Paulus testatur se Corinthiis adhuc *parvulis in Christo lac potum dedisse, non escam* 1. Cor. 3. v. 2. & rursus Hebræis scribens cap. V. v. 12. ipsis dicebat *Lacte opus esse, non solido cibo, qui perfectorum est: ut ita eorum fides crescat, &*

roboretur; & cum fide omnium virtutum femina implantata fructificent. Cavete super omnia, ne illud lamentabile infortunium renovetur, quod Jeremias suo tempore deplorabat Thren. IV. v. 4. *Parvuli petierunt panem, & non erat qui frangeret eis.*

Sed a prædicationis, & Catheseos necessitate ad aliud æque gravissimum transeamus confessoriorum officium. Officium arduum, tremendum, & quo, nisi recte accurateque fungamini, & vos, & alios, qui ad pedes vestros procumbunt, æternæ damnationis periculo exponitis. *Cæcus si cæco ducatum præstet, ambo in foveam cadunt.* Sententia est Christi Domini Matth. XV. v. 14. Tam rari sunt modo veri pœnitentes, qui ex toto corde convertantur ad Deum, & a peccatis vere, constanterque resipiscant, quia rari sunt periti animarum medici, qui sciant peccatorum vulnera utilibus remediis perfecte curare: Quamobrem vos Fratres in Domino quan-

tum possumus admonemus, atque rogamus, ne faciles sitis in absolutionibus impertiendis antequam debita, minimeque dubia necessariæ dispositionis signa poenitentes ostenderint; præcipue quando agitur de famæ aut aliorum bonorum restitutione, de occasionibus peccati a se abdicandis, de recidivis aut pravæ alicui consuetudini alligatis. Studete præterea ut solertes medici de opportunis remediis præscribendis, quibus & præterita vulnera sanentur, & nova præcaveantur. Ac demum non nimis indulgentes sitis in operibus satisfactoriis imponendis. *Debent Sacerdotes Domini, inquit Concilium Tridentinum Sess. XIV. Cap. VIII. quantum spiritus, & prudentia suggesserit, pro qualitate criminum, & poenitentium facultate salutare, & convenientes satisfactiones injungere, ne si forte peccatis conniveant, & indulgentius cum poenitentibus agant, levissima quædam opera pro gravissimis delictis injungendo, aliorum peccatorum participes efficiantur.*

Ha-

Habeant autem præ oculis, ut satisfactio, quam imponunt, non sit tantum ad novæ vitæ custodiam, & infirmitatis medicamentum, sed etiam ad præteritorum peccatorum vindictam, & castigationem. Et quamquam antiquus canonum pœnitentialium rigor modo obsoleverit, non erit tamen inutile diligens eorundem studium, ut quemadmodum Ecclesia se desiderare significat, ipsorum spiritum pro temporum nostrorum circumstantiis, quantum fieri potest, retineamus.

Diligentia etiam, & cautione opus est in examinandis iis, qui aut culparum gravitatem ignorant, aut malitiose occultant, aut non satis clare exponunt; aut demum quærunt excusationes in peccatis. Patientia item in erudiendis rudibus, vel scrupulosæ, aut pusillanimis conscientiaë hominibus. Constantia demum in resistendo consuetudinariis, & obduratis peccatoribus; quibus terror incutiendus est, ita tamen, ut de infinita Dei misericordia numquam desperent. Opportunum erit

de Dei bonitate sæpius verba facere, ut
ita facilius necessario Dei amore Pœni-
tentes accendantur.

Sed præterea confessarios moni-
tos volo, ne in Sacro Pœnitentiæ Tribu-
nali de aliis rebus ad hoc Sacramentum
minime spectantibus colloquia misceant,
unde multa interdum consequuntur mala:
quemadmodum etiam vitandæ sunt inu-
tiles quæstiones, vel periculosæ, ne forte
curiositate excitata innocentes animæ ma-
litiæ discant. Vitanda etiam sunt su-
spira, & alia quæcumque signa, quibus
adstantibus possit aliqua peccatorum su-
spicio præberi; scitis enim qualis & quan-
ta sit *Sigilli Confessionis obligatio*. In-
duite vos, carissimi, viscera pietatis, &
in omni caritate, patientia, mansuetudine,
potissimum vero prudentia hoc tam subli-
me, tam necessarium, tam arduum mini-
sterium exercete. Mementote vos non
solum Judices esse ad ligandum, atque
solvendum, sed & Doctores esse ad in-
struen-

struendum, & Medicos ad curandum:
mementote ab hoc potissimum Sacramen-
to pendere salutem animarum, pro qui-
bus Dominus noster Jesus Christus inæsti-
mabile pretium sui sanguinis solvit.

Supereft modo, ut reliquos nostræ
Diecefis Sacerdotes, qui animarum curæ
specialiter præpositi non sunt, breviter
alloquamur; eisque in primis gradus sui
sanctitatem, & excellentiam in memoriam
revochemus; qua in re nihil melius fieri
posse ducimus, quam illis consulere, ut
aureos S. Jo: Chrysoftomi *de Sacerdotio* li-
bros sedulo pervolvant, ubi quanta sit
ipforum dignitas, & quanta huic dignita-
ti sint adnexa pericula, tum quot & quan-
ta sint a Sacerdotibus præstanda elegan-
ter pro more suo, copioseque sanctus Pa-
ter demonstrat. Nobis pauca ex his bre-
viter commemorare sufficiet, ne epistolæ
modum excedamus.

Estis ministri Dei, munere plus-
quam Angelico decorati, nihil ergo in

vobis appareat, quo tanta vobis collata dignitas deturpetur. Sit modestia in vultu, gravitas in ingressu, compositio in toto corpore: nullus splendor, aut luxuria in vestibus, mundities tamen in omnibus, quæ interiorem animi puritatem indicet: absit superfluus omnis ornatus, maxime vero indecentes capillorum crispationes. In mutuis colloquiis vitetur locutionis præcipitancia, quæ mentis levitatis indicium esse solet; multo magis vitentur mendacia, quæ nec honestos Laicos decet; *& sit sermo vester est est, non non,* juxta Domini præceptum Matth. V. v. 37. Sit frequens vestra commoratio in Ecclesiis, rarus discursus per plateas, nullus autem accessus ad spectacula, vel theatra, aut choreas: frugalitas servetur in mensa, prout viros Ecclesiasticos decet, fugite commestationes, & profana convivia, & super omnia sobrietas servetur in potu; nihil enim tam dedecet Servos Dei, quam turpissimum ebrietatis vitium:

rixæ,

rixæ, lites, jurgia, aliaque abominanda peccata nec nominentur in vobis: ab omni hypocrisi alieni veram pietatem colite, studiis Sacris, præsertim verbi Dei, & sanioris Ethicæ omnibus viribus incumbite, sacrisque meditationibus, in quibus anima suum pabulum invenit, frequentem operam date: Pompas & vanitates seculi, quibus ex vestro Instituto nuncium remissistis, contemnite; præcipue autem avaritiam, quæ est idolorum servitus; sed thesauros vestros ponite in manibus pauperum; & cum hæc omnia feceritis, cavete a superbia, quæ teste S. Augustino *in Regula, etiam bonis operibus insidiatur, ut pereant.* Propterea monebat nos Christus Dominus Lucæ XVII. v. 10. *Cum feceritis omnia, quæ præcepta sunt vobis, dicite: Servi inutiles sumus quod debuimus facere, fecimus.* Hæc paucis complexi sumus, sed multo fusius, meliusque exposita invenietis in operibus sanctorum Patrum, præcipue autem in Instructioni-

bus S. Caroli Borromæi, quarum lectionem vobis etiam, atque etiam commendamus.

Sed unum est detestabile prorsus & indignum, quod sacram Ecclesiasticorum dignitatem omnium contemptui exponit, & quod vehementissime cupimus, & omnino volumus a nostra Diœcesi eliminatum. Audivimus sæpe, & utinam nostris etiam oculis non vidissemus, Sacerdotes esse adeo sui status oblitos, qui præter Missæ celebrationem, & recitationem divinarum horarum (quæ duo qua devotione, quo cordis affectu peragantur, Deus novit) nihil aliud agunt, quod Ecclesiasticum virum deceat, sed rebus secularibus, nonnumquam etiam vilibus, & abjectis totos sese occupant, cum maximo ordinis Sacerdotalis dedecore. An non vocati estis, ut serviatis Deo? At vero inquit Apostolus Paulus 2. Timoth. cap: 2. v. 4. *Nemo militans Deo implicat se negotiis secularibus, Rogamus itaque vos Fratres cum eodem Apostolo I. Thessal. IV. v. 11. ut*
quie-

quieti sitis, & ut vestrum negotium agatis ;
id est illud ad quod vocavit vos Deus
vocatione sua sancta.

Neque vero improbamus eos, qui
in domibus secularium degunt, ut munus
domestici Sacellani impleant, vel ut pue-
ros in litteris, & Christianis præceptis
erudiant; caveant tamen, ne sub hoc
prætextu vel propriis muniis defint, vel
servilibus domus operibus se se immis-
ceant. Studeant pueros sibi commissos
sancte & pie educare, famulos etiam &
rudes, si opus sit, instruere; prudentibus
consiliis omnes juvare, corrigere, si quos
invenerint depravatos mores, conservare
pacem, & omnes verbis & exemplis ad
bonum excitare. Ceterum a negotiis tem-
poralibus omnino abstineant, potissimum
vero in testamentis conficiendis, in con-
tractibus, & in matrimoniis se nullatenus
immisceant. Multa adhuc dicenda fo-
rent, sed cum epistolæ necessaria brevi-
tas omnia percensere non permittat, con-
clu-

cludemus cum Apostolo Paulo ad Titum
cap. 2. v. 12. *Abnegantes impietatem, & secu-
laria desideria, sobrie & juste & pie vivamus in
hoc seculo; expectantes beatam spem, & ad-
ventum gloriæ magni Dei, & Salvatoris no-
stri Jesu Christi.*

Et quæ hæcenus de Sacerdotibus
dicta sunt, reliqui etiam sacræ militiæ ad-
scripti ad se pertinere intelligant; qui si-
cuti de gradu in gradum usque ad subli-
me Presbyteratus culmen ascendere cu-
piunt, ita proficere debent de virtute in
virtutem, ut digni tanto honore invenian-
tur. Servite ergo Fideles, & obedientes
sub sancto Christi Domini vexillo, esto-
te fortes in bello, & pugnate cum antiquo
serpente. Jam mundo nuncium remisi-
stis, nolite amplius sapere, quæ de mun-
do sunt, sed quæ sunt Dei: occupatio ve-
stra sit in oratione, & in studiis vestro
statui necessariis; familiaris sit vobis
Scripturæ Sacræ & Catechismi Romani
lectio, frequens templorum visitatio: fu-
gite

gite otium, quo non solum tempus pretii inæstimabilis inutiliter teritur, sed occasio multis nefandisque vitiis præbetur: multoque magis fugite secularium, ac præcipue diversi sexus conversationes: Estote humiles, modesti, & obediens majoribus vestris; *Deus enim superbis resistit humilibus autem dat gratiam.* Epist. S. Jacobi cap. IV. v. 6.; & rursus scriptum est: *In malevolam animam non introibit sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis.* Sap. I. v. 4. Finis autem vester non debet esse sola promotio ad ordines superiores; multoque minus spes beneficia acquirendi, aut vitæ commoda, vel alia temporalia emolumenta; sed Deo serviendi & Ecclesiæ, vestræque, & aliorum salutis procurandæ; atque ad hunc tam sublimem, tam utilem, ac necessarium finem omnes vestræ actiones sunt dirigendæ.

Omnes denique, & singulos nostræ Diocesis Ecclesiasticos quantum maxime possumus hortamur, immo potius
man-

mandatum Domini sæpius in sacris litteris inculcatum vobis in mentem revocamus; *ut subditi sitis in omni timore Domini nostris. I. Petri cap. 2. v. 18. Omnis anima, inquit S. Paulus Rom. XIII. v. I. & sequ. potestatibus sublimioribus subdita sit: non est enim potestas, nisi a Deo: quæ autem sunt, a Deo ordinata sunt. Itaque qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit. Qui autem resistunt ipsi sibi damnationem acquirunt.*

Propterea sanctissimus Pontifex noster Clemens XIV., quem pro bono Ecclesiæ Deus quam diutissime incolu- mem fervet, in sua epistola Encyclica 12. Decembris anni 1769. id potissimum nobis Episcopis inculcavit, *ut post Deum, ac divini cultus constitutas in Ecclesia rationes, omnem sollicitudinem ad populum Regum obedientia, ac obsequio rite imbuendum convertamus; ut omnes fidem Regibus sancte esse servandam ab ipsis incunabulis percipiant, parendum auctoritati, legibus obsequendum, non solum propter iram, sed etiam propter con-*
scien-

*Scientiam, ut eos colant, ac diligant, ac pro iis
peculiares quotidie ad Deum preces dirigant.*
Summi ergo Pontificis ac Patris nostri
iussibus, qua par est, reueverentia obse-
quentes, in eo semper maxime solliciti eri-
mus, ut exemplo nostro omnes nostræ Pasto-
rali curæ subjecti clementissimis, & augu-
stissimis Principibus nostris, eorumque Ma-
gistratibus debitam semper obedientiam,
ac venerationem exhibeant; ut nostris
quotidianis etiam suas preces adjungant
ad Deum, ut iis & lumen, & vires præ-
beat, quibus Religionem, Ecclesiam, e-
jusque ministros protegere, iustitiam in-
violate administrare, pacem & tranquil-
litatem seruare, & in omnibus gloriam
Dei promovere valeant.

Sed & pro nobis vestras orationes,
quibus maxime indigemus, etiam atque
etiam deprecamur, qui quanto in loco su-
blimiori, tanto in periculo majori versa-
mur. Oremus invicem in vinculo pacis,
& caritatis, ut abundemus omnes in ope-
ribus

ribus bonis, & inveniamur in die judicii repleti fructibus justitiæ per Jesum Christum in gloriam, & laudem Dei.

Fratres dilectissimi, uniti in Domino nostro Jesu Christo faciamus ea, quæ Deo placent: sustineamus nos invicem; Deus dirigat, & in sua pace disponat actus & corda nostra; ignem sui amoris accendat in nobis, & pro sua misericordia Ecclesiam suam, & Religiosissimos Principes nostros Josephum Imperatorem, ac Mariam Theresiam Imperatricem, ac Reginam nostram, ac nos omnes defendat, protegat, atque custodiat, ut legitime certantes in hoc mundo, ac cursum consummantes *immarcescibilem coronam* nobis repositam in coelis recipere mereamur; quam Deus omnipotens, & infinite misericors per merita Domini nostri Jesu Christi ejus Filii nobis omnibus benigne concedat. Amen.

